

що е видѣлъ и изпиталъ, прѣживѣни чувства. Описанието на Ниагарския водопадъ въ Америка прѣдставя безподобна картина, която те кара да виждашъ водопада, да усѣщашъ неговитѣ прѣски и чувашъ неговия грѣмъ. „Ниагара! — се провиква той. — Дай Боже всѣкому да изпита такива блажени чувства, каквито изпитахъ азъ, като наближавахме Ниагарския водопадъ, а още повече — когато блесна съ всичкото си величие прѣдъ очитѣ ми това чудо на природата! . . . Чуваме глухо бумтене на падаща грамада вода. Между дърветата заблѣщукаха запѣненитѣ кждрици на текущата по наклонено камениста плоскостъ вода. Минуваме единъ мостъ. Рѣката, около стотина метра ширина, блѣсна прѣдъ насъ, запѣнена и буйно устремена, между хиляди камѣни, къмъ пропастьта, прѣдъ която се издига една грива отъ разбита млѣчна пѣна, и изчезва . . . Ние кривнахме изъ алеята, и всичко се изгуби; усилюва се само подземното бумтене. Колата спрѣха. Слѣзохме и, по указанието на водача, трѣгнахме изъ една пѣтека между дърветата. Откри се пакъ Канадския брѣгъ задъ пропастьта; ние виждаме вече дѣното на този брѣгъ; ето и водата, мжтно-зелена, изиграла си вече ролята, уморена, но още запѣнена, отива лѣниво на почивка къмъ водовърта. Гърмѣтъ прѣдъ насъ дотолкова се усилюва, щото, за да се чуемъ, ние викаме. — Нѣколко стѣлби надолу, една каменна полукръгла ограда . . . и Ниагарския водопадъ! Ето го! Много минути се изминаха, додѣте се свѣстиме. Всички наблюдатели бѣха вцѣпенени, като въ жива картина. Не очудване, не възхищение, не! Едно безгранично благоговѣние бѣ отпечатано на лицето на всички. Всички лица бѣха сериозни, из-